

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Παιδραρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἔτησίᾳ . . . 50. 12.— Ἔτησίᾳ . . . 70. 15.—
Ἑξαμήνιος . . . 6,50 Ἑξαμήνιος . . . 8.—
Τριμήνιος . . . 3,50 Τριμήνιος . . . 4,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 27ος

Ἐν Ἀθῆναις, 7 Μαρτίου 1920

Ἔτος 42ον. — Ἀριθ. 14

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

Ε' (Συνέχεια)

Μὰ καὶ σὰν κόρη τους ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ζερμάτι, καὶ σὰν ἀδελφεὶ τους ὁ Φρίτς, ὁ Τζᾶν, ὁ Φραγκίσκος κ' ὁ Ἐρνέστος τὴν ὠδηγοῦσαν τώρα στὸ Φελτενχάιμ, ποῦ θὰ ἦταν στὸ ἐξῆς ἡ κατοικία τῆς.

Ἀπὸ τὸν Ἀναμμένο Βράχο, τὸ καγιάκι εἶχε πάρει καὶ τὰ λίγα ἐκεῖνα σκεύη, ἐπιπλά κ' ἐργαλεῖα ποῦ εἶχε κατασκευάσει μόνη τῆς ἡ Τζέννη Μόνιτρο. Ἡ δυστυχισμένη τάχα ποῦσε ν' ἔθελε νὰ τὰ διατηρήσῃ. Τῆς θύμιζαν τόσα πράγματα!

Ἐκτός ἀπὸ τὰ σκεύη αὐτὰ, ποῦ δὲν θὰ εἶχαν πιά παρ' ἀναμνηστικὴ ἀξία, ἡ Τζέννη δὲν θέλησε νὰ γωραιοθῇ καὶ δυὸ ἀγαπημένα της ζῶα. Ἦσαν ἕνας γαλαχρονόρεκκος (κορμοράνος, θαλασποῦλι ποῦ τρέφεται μὲ ψάρια) γυμνασμένος γιὰ τὸ ψάρεμα κατὰ τὸ σύστημα τῶν Κινέζων κ' ἕνα τσακάλι, ἐξημερωμένο κ' αὐτὸ, ποῦ θύκανε ἐξαιρετικὰ καλὴ συντροφιά μὲ τὸ τσακάλι τοῦ Τζᾶν.

Στὸ γωραιοθῆναι ἡ Ἑλίσσα ἔβλεπε νὰ αὐτοματιζοῦ καὶ τὰ παντὶ της γωρὶς κατένευε ὀρθοῦ. Κι' ἀφοῦ ὁ καιρὸς ἦταν τόσο καλὸς, ὁ κ. Ζερμάτι ἐπωφελεθῆκε γιὰ νὰ σταθμεύσῃ στὴ διέξοδα ἰδιόμορφα τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας, ποῦ ἄγοιζαν νὰ παρουσιάζονται, ἅμα ἐστρεψέ ἡ πινάσσα τὸ ἀνρωτῆρι τῆς Ἑσπέρης Ἑλπίδας.

Καὶ πρώτη-πρῶτη παρουσιάσθηκα ἡ βίλλα Πρόσπεν-Χίλλ, κτισμένη σ' ἕνα καταπράσινο λόφον, ἀπ' ὅπου ἡ θεὰ ἀπλωνόταν, ὡς τὸ Φαλκενχόρστ. Ἐκεῖ πέρασαν τὴ νύκτα καὶ μὴ τὴν ἀλήθεια ἡ Τζέννη Μόνιτρο, πολὺν καιρὸ εἶχε νὰ κοιμηθῇ τόσο ἥσυχα καὶ ἀναπαυστικά.

Ὁ Φρίτς καὶ ὁ Φραγκίσκος εἶχαν

φύγει ἀπὸ τὰ χαράματα μὲ τὸ καγιάκι, νὰ εἰσιδέσθουν τὸ Φελτενχάιμ γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τῆς νέας Ἀγγλίδας. Ἀπὸ πίσω τους, ἡ πινάσσα ξεκίνησε πάλι καὶ στάθηκε πρῶτα στὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία, ὅπου ζούσε ὁλόκληρη ἀποικία κουρελιῶν. Τὸ νησάκι αὐτὸ ὁ κ. Ζερμάτι θέλησε νὰ τὸ χαρίσῃ στὴν Τζέννη κ' ἡ Ἀγγλίδα δέχτηκε τὸ δῶρο μ' εὐγνωμοσύνη.

Ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ, οἱ ἐπιβάτες τῆς Ἑλίσσας ἔβλεπον νὰ κάμουν τὸ δρόμο διὰ ξηρὰς καὶ νὰ ἐπι

σκεφθοῦν τὸ κτήμα τοῦ Ἀλντεγκ καὶ τὴν ἐναέρια κατοικία τοῦ Φαλκενχόρστ. Ἀλλ' ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Ζερμάτι ἐπρότιμηναν ν' ἀφήσουν στὸν Φρίτς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ὁδηγήσῃ ἐκεῖ τὴ νέα τους συντροφίσσα.

Ἡ πινάσσα λοιπὸν ἐξακολούθησε τὴν ἀκτοπλοΐαν ὡς τὸ στόμιον τοῦ ρέματος τῶν Τσακκαλιῶν. Ἀμα ἐφθάσε στὴν εἰσόδον τοῦ ὄρους τῆς Σωτηρίας, χαιρετίσθηκε μὲ τρεῖς κανονιῆς ἀπὸ τὸ πυροβολεῖο τοῦ Καρχαρία. Συγχρόνως ὁ Φρίτς καὶ ὁ Φραγκίσκος ἀνέβασαν

στὸ κοινὰ τὴν ἐρμὴ θρόνου σφραγίδα τῆς Ἑλβετίας.

Ἀφοῦ ἀνταποδό-

θηκε ὁ χαιρετισμὸς ἀπὸ τὰ δυὸ κανονίδια τῆς πινάσσας, ὁ κ. Ζερμάτι ἐπλησίασε ν' ἀράξῃ τὴ στήλῃ ποῦ ἔθιγαν ἀπὸ τὸν ὁ Φρίτς καὶ ὁ Φραγκίσκος. Ἐπειτα ἡ οἰκογένεια, ἐνωμένη, ἀκαλούθησε τὴν ἀμμουδιὰ γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ Φελτενχάιμ.

Πόσο θαυμαστὸ αἶσθάνθηκε ἡ Τζέννη ὅταν ἐπέρασε τὴν καταπράσινη καὶ θροισερὴ ἐκείνην καὶ ὅταν εἶδε τὴν ἐπιπλοῦν τὸ διακόσμον δωματίων! Ἦν ἐντύπωσις ποῦ τὴν ἐκαμύστων ἑρπετοῦ αἰσθάνετο τρυπῆς ποῦ εἶχαν στοίβησιν ὁ Φρίτς κ' ὁ ἀδελφός του. Δίπλα στὰ πινακτὰ ποῦ ἦσαν ἀπὸ πορσελάνη, κοντὰ στὰ εὐρωπαϊκά, ἐκεῖ να σκεῖται ποῦ εἶχαν ἐγχαλεῖ ἀπὸ τὸ Δάβιδ λ. ο. ρ. ε, ἑλπετες φλημ.

«Ἐμειναν ἐνθαμβοὶ μπροστὰ στὸ θαυμάσιο θέαμα»

(Σελ. 73, στ. α')

τζάνια από μπαμπού, πιεσάνια από ινδικά καρύδια και ποτήρια από αυγά στρουθοκαμήλου!

Ήφαρταν και ήπιαν καλά. Ψάρι σέβρο βορσά, κατόπουλο ψητό, ζαμπόνι από ινδόχοιρο, διαφόρων ειδών φρούτα, υδρόμελι κι' έκλεκτο κρασί των Καναριών από την αποθήκη του πλοίου. Στην Τζέννυ έδωσαν την τιμητική θέση στη μέση του κι' και της κυρίας Ζερμάτι. Και νέα δάκρυα έτρεξαν από τα μάτια της, από συγκίνηση και χαρά, όταν, σε μια πινακίδα, στολισμένη δλόγυρα με λουλούδια και κρεμασμένη επάνω από το τραπέζι, διάβασε τα λόγια αυτά:

«Ζήτω η Τζέννυ Μόντροζ!... Καλώς ήλθε στη Νέα Ελβετία και στο σπίτι του Έλβετου Ροβινσόν!»

Τότε της διηγήθηκε την ιστορία της:

Η Τζέννυ Μόντροζ ήταν μοναχοκόρη του ταγματάρχη Ουίλλιαμ Μόντροζ, αξιωματικού του στρατού των Ινδιών, όπου, μικρή ακόμη, κοριτσάκι, είχε ακολουθήσει τον πατέρα της από πόλη σε πόλη κι' από φρουρά σε φρουρά. Έπειδή είχε χάσει τη μητέρα της όταν ήταν επτά χρονών, ο πατέρας της τη μεγάλωσε με μεγάλη σιτοργή και σε τρόπο που να μπορεί ν' άντεχέη στον άγωνα της ζωής: αν θα είχε ποτέ την άτυχία να στερηθώ και τον μόνο προστατή που της έμεινε. Έμαθε όλα πρέπει να ξέρη ένα κορίτσι κι' η ανατροφή της συμπληρώθηκε με όλες τις σωματικές ασκήσεις—κυνήγι, προπάντων και ιππασία, που 'ς αυτές έδειχνε μια κλίση σπάνια για γυναίκα.

Και τα μέσα του 1812, ο ταγματάρχης Μόντροζ προδιέβασε σε συνταγματάρχη και διατάχθηκε να γυρίσει στην Εύρωπη, μ' ένα πολυμικό πλοίο, επιφορτισμένο να μεταφέρει στην πατρίδα τους τρεις απόστρατους του Ινδο-αγγλικού στρατού. Τον έκαλεσαν να διοικήσει ένα σύνταγμα σε μακρινή ενστρατεία και το πιθανότερο ήταν πως δεν θα γύριζε παρά για να πάρη την αποστρατεία του. Έτσι, έγεινε ανάγκη να πάει κι' η Τζέννυ, που ήταν τότε δεκαεπτά χρονών, σε μια θεία της, αδελφή του συνταγματάρχη, που κατοικούσε στο Λονδίνο. Εκεί θα περίμενε την επιστροφή του πατέρα της, που θανάτωσαν επίτελους από τους κάποιους με τις ζωές, άμερωμένης όλης στη στρατιωτική ύπηρεσία.

Έπειδή η Τζέννυ δεν μπορούσε να ταξιδεύσει μ' ένα πλοίο που μετέφερε στρατεύματα, ο πατέρας της την έμπιστευσε σε ένα φίλο του, τον πλοίαρχο Γκρήνφελντ, κυβερνήτη της Δορκάδης. Το πλοίο αυτό αναχώρησε λίγες

ημέρες πριν από εκείνο που θα παίρνε τον συνταγματάρχη Μόντροζ. Η Τζέννυ είχε επιβιβασθή με μια καμαριέρα.

«Ασχηρό ταξίδι εξ αρχής: άμα βγήκε η Δορκάς από τον κόλπο της Βεγγάζης, βρήκε τρικυμίες μεγάλες—έπειτα την κυνήγησε μια γαλλική φρεγάτα και την ανάγκασε να καταφύγει στο λιμένα της Μπαταβίας.

Όταν ο έγχθρος απομακρύνθηκε από εκείνα τα μέρη, η Δορκάς άπλωσε πάλι τα πανιά της κι' εξακίνησε για το άκρωτήρι της Καλής. Ελπιδας. Οι κακοκαιρίες της εποχής δυσκόλεψαν πολύ το ταξίδι της. Οι ενάντιοι άνεμοι διατηρήθηκαν με μια έκτακτη επιμονή. Η Δορκάς είχε βρή από το δρόμο της κι' ολόκληρη έδωκε ο πλοίαρχος Γκρήνφελντ δεν ήξερε που βρίσκεται. Και μια σκεπτική νύκτα, το πλοίο έπεσε άπάνω σε μια ξέρα και συντρίφθηκε.

Σε ποιά μέρος του Ινδικού Ωκεανού συνέβηκε αυτό το δυστύχημα; Καμείς δεν μπορούσε να προσδιορίσει. Μια άγνωστη ακτή φαινόταν σε κάποια απόσταση. Το πλήρωμα της Δορκάς ερχόθηκε άμέσως στην πρώτη βάρκα και δοκίμασε να φθάσει εκεί. Η Τζέννυ Μόντροζ, η καμαριέρα της και μερικοί επιβάτες κατέβηκαν στη δεύτερη βάρκα. Το συντρίμμένο πλοίο ήταν έτοιμο να βουλιάξει κι' έπρεπε να το εγκαταλείψουν το γρηγορότερο. Έτσι, από μια ώρα, η δεύτερη βάρκα αναποδογυρίστηκε από ένα πελώριο κύμα, ενώ η πρώτη χωνόταν μέσα στα σκοτάδια.

Όταν η Τζέννυ Μόντροζ συνήλθε, βρέθηκε σε μια άρογιαλιά, όπου την είχε βγάλει η θάλασσα. Και πιθανότατα, ήταν η μόνη που ζούσε από το ναυάγιο της Δορκάδης.

Πόσος καιρός είχε περάσει αρίτου έβούλιαζε η δεύτερη βάρκα;... Η Τζέννυ δεν θάξερε να πη. Θαύμα πως διατηρούσε ακόμα αρκετή δύναμη για να συρθώ σε μια σπηλιά και να μπει μέσα. Εκεί, άρρο έφαγε μερικά αυγά, ο ύπνος της χάρισε λίγη ανάπαυση.

Τέλος σηκώθηκε. Σιέγωνε στον ήλιο τάνδρικά ρούχα που είχε φορέσει τη στιγμή του ναυαγίου, για να χη πιό ελεύθερος τις κινήσεις, και βρήκε σε μια σπέτη ένα μεταλλικό ψαλίδι, που μπόρεσε μ' αυτό να κόψει φωτιά.

Ήταν 'ς ένα νησί. Τριγύρισε τις άρογιαλιές του, μα δεν βρήκε ούτ' ένα από τους συντρόφους της. Μόνο μερικά συντρίμματα του πλοίου, έβλα που έχρησιμοποίησε για να διατηρήσει τη φωτιά της.

Μ' όλ' αυτά, τότε ήταν η σωματική κι' η ψυχική αντοχή αυτής της κόρης,

τόση η δύναμη της ανδρικής σχεδόν ανατροφής της, ώστε η άπελπισία δεν μπόρεσε να βρή θέση στην ψυχή της. Τη σπηλιά εκείνη την έκανε κατοικία. Μερικά καρύδια, που τα έβγαλε από τα συντρίμματα της Δορκάδης, ήταν τα μόνα της εργαλεία. Έπιτρίβει στα χέρια και με μυαλό έρεσρετικό, κατόρθωσε να κατασκευάσει διάφορα πράγματα της πρώτης ανάγκης. «Ακόμα κι' ένα τόξο, καθώς καβέλη, για να κυνηγά πουλιά και τράποδα, αρκετά άφθονα στο νησί: έκείνο, και να χη την καθημερινή της τροφή. Κατόρθωσε μάλιστα να εξαγωγή μερικά άπ' αυτά τα ζώα. Ένα τσακίλι, παραδείχματος χάριν, κι' ένα φαλακρονόρακα, που δεν την άφηναν ποτέ.

Στη μέση του μικρού νησιού, όπου η θάλασσα είχε ρίξει τη νέα Άγγλίδα, ύψωνόταν ένα ήφαιστειο, που κρατήρας του έβγαζε σλόγες και καπνούς.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ

ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

(Συνέχεια και τέλος, 18. σελ. 98)

(Άνοίγει το σουρτάρι και βγάξει μια κόλα χαρτί. Γράφει λίγα λόγια, τη τσακίζει κι' είν' έτοιμη να ξανακοίξει να βρή φάκελλο. Τα βιαστικά όμως βήματα της μαμάς άπ' το διάδρομο την κάνουν να τα μαζέψη όπως-όπως βάζοντας και τα δυο γράμματα στο φάκελλο που ήταν το γράμμα της Ειρήνης και να τον σκεπάσει με το στυπόχαρτο. Η πόρτα άνοίγει και φαίνεται στο κατώφλι η μαμά).

ΣΚΗΝΗ VII

Κα ANNA. — Μα έλα, λοιπόν! Θα φύγουν και δε θα σε δούνε.

ΚΟΥΛΑ. — Τελειώνει την εξέγηση μου και γι' αυτό...

Κα ANNA. — Έλα τώρα μα στιγμή μέσα κι' άρροέ τα. (Η Κούλα φεύγει με τη μαμά της. Η σκηνή μένει για λίγο άδεια. Σε λίγο όμως γυρίζει η Κα Άννα).

ΣΚΗΝΗ VIII

Κα ANNA (μόνη της). — Με τη φασαρία κόντεψα να ξεχάσω το γράμμα όλως διόλου. Μα πούντο τώρα (Ψάχνει στο τραπέζι της Κούλας). Και νάταν τίποτα σπουδαίο... Ά, νάτο! (Τό βρίσκει κάτω άπ' το στυπόχαρτο). Θα τ'άκουφε η Κούλα μη χαθώ. (Βγάξει και τα δυο τα γράμματα κι' αρχίζει άπ' της Ειρήνης. Σε λίγο). Ά, γι' αυτό τό είχε βάλει εκεί άπό κάτω. Όσπε πήραν έλέγχους και η κυρία δε μ'άς είπε τίποτα. Κι' άπό τρίχα να μην την πιάνω πο-

τέ. Για να δούμε τώρα και το δεύτερο. (Τ' άνοίγει και το διαβάξει). Ά, να και ποιά την τιμώρησε. Δεν κύτταζε να τό κρύψη καλλίτερα (και δείχνει το γράμμα της Ειρήνης) και να δοξάση τό Θεό που έπασε στα χέρια της, μα ήθελε να κάμη και την ανταπόδοση.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΚΟΥΛΑΣ. — Μαμά, έλάτε, γιατί φεύγουν.

Κα ANNA. — Άμέσως! Μα συχωρείτε πολύ! (Βάζει τα γράμματα στο στήθος της και τρέχει στους έπισκέπτες. Η σκηνή μένει πάλι άδεια, όπου νάβρη η Κούλα. Δεν άργεί όμως, μπαίνει και τρέχει όλόγιστα στο γραφείο της).

ΣΚΗΝΗ IX

ΚΟΥΛΑ (μόνη της). — Η καρδιά μου πήγε να σπάσει όσο έλειπε η μαμά άπό μέσα. (Σηκώνει το στυπόχαρτο, για να πάρη τό φάκελλο που άρροέ, μα στην έλλειψή του, μένει μ' άνοιχτό τό στόμα). Χάθηκε! Η μαμά έδω όάταν και θά τό διάσας όλα. Τώρα τί να κάνω; Νάξερα πως τό πήρε μόνο, χωρίς να τ'άχει διαβάσει ακόμα. Έτσι για να μη χαθώ, άτρεχα να της τ'άπαιρνα με κάθε τρόπο. Γιατί όμως προχωρώ τόσο. Μπορεί να μην τ'άχει πάρει η μαμά. Για να ρωτήσω τη Μαρία μη δεν κατάλαβε τί της είπα προτήτερα και τό πήρε αυτή. (Φωνάζει) Μαρία, Μαρία! Έλα δω μια στιγμή, σε παρακαλώ. (Η Μαρία φτάνει τρεχάτη).

ΣΚΗΝΗ X

ΜΑΡΙΑ. — Με φωνάξατε; ΚΟΥΛΑ. — Μήπως πήρες κανένα γράμμα τώρα άπό δώ;

ΜΑΡΙΑ. — Όχι, κυρία Κούλα. ΚΟΥΛΑ. — Η μαμά μήπως ήλθε έδώ καθόλου, όταν έγώ ήμωνα στη σάλα; (Η Κα Άννα όμως φτάνει στην ώρα και δίνει αυτή την άπάντηση για τη Μαρία).

ΣΚΗΝΗ XI

Κα ANNA. — Ναί, ναί, έδώ ήμωνα. Έγραφα στο γραφείο σου μια σημείωση και τό βρήκα. (Στη Μαρία) Πήγαινε τώρα, Μαρία έσύ, και θά της πω έγώ της Κούλας για τό γράμμα. (Μόλις φεύγει η Μαρία). Τα συγχρητήριά μου, κυρία! Φαντάζομαι τί ώραίος που θάνα ο έλεγχός σου, για να μην το μ'άς να μ'άς τόν δείξης. Οι ξένοι έπρεπε να μ'άς τό γράψουν για να τό μάθουμε. Κι' αυτό λίγο και θά τό άπόφευγες, μα η έκείνη, η ανταπόδοση που θέλησες να κάνης σε ξεσκέπασε. (Η Κούλα κλαίει). Κλάψε τώρα και μετάνιωσες, για να κάνης άπό δώ και πέρα στο καλό καλό!

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΣΑΛΙΓΓΑΡΙ ΚΑΙ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ

Τό ν τ υ μ έ ν ο σαλιγγάρι. Λέει σε άκάθαρτο σφουγγάρι: Στα βουρκόνα ριγμένο Κι' όμως! εύχαριστημένο... «—Δε μου λες σε τέτοια βρώμα, Πώς μπορείς να ζής ακόμα; Μήπως είσαι... μεθυσμένο;» —Δε μιλείς, θαρρώ, με γνώση. Μεο' στα βάθη μαθημένο Της θαλάσσης, τι παθαίνω Τό κορμί μου σε στεγνώση! Κοκκαλιάζω, λες, πεθαίνω! Ποιος μπορεί στιγμή να ζήση Την καλιά ζωή αν άφρησι; Όποιος έμαθε να πίνει, Πίνει ό,τι εύρει, τί να γίνη! Σέπτες 1920 Π. ΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΔΟΚΙΜΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

(Συνέχεια και τέλος, 18. σελ. 99)

Τότε η Έλενίτσα έτρεξε ίσια στο σπίτι: φύλαξε τα βιβλία της και, σάν δεν είχε βιαστική μελέτη, έλλάξε για να βοηθήσει τη μαμά στις δουλειές του σπιτιού. Μα η μαμά τις είχε κιόλα τελειώσει, αν όχι όλες, τουλάχιστον όσες μπορούσαν να γίνουν κι' άπό την Έλενίτσα. Έτσι αυτή πήρε τό Νικάκη να τον διασκεδάσει στον κήπο. Κι' άκριβώς της στιγμή που για χάρη του μικρού άρχισε η Έλενίτσα να κτίξη ένα φούρνο, φανερώθηκε ο θεός.

Είχε βρή πολύ πρωί και τώρα μόλις έγύριζε. Κ' ένώ ήταν έτοιμος να ανεβή στο σπήτι, άκουσε όμιλίες στον κήπο κι' έπήγε να ιδώ. Παραξενεύτηκε πολύ σάν είδε τό μικρό με την Έλενίτσα.

—Μπα! ρώτησε, έχετε σήμερα γκόλη, είναι καμιά γιορτή και δεν τ'άξερα;

Άστοική χαράς έφώτισε άξαφνα τό πρόσωπο της Έλενίτσας, που άποκρίθηκε εύθως:

—Ά, μπα! καθημερινή είναι.

—Είται λοιπόν άρρωστη; μα τότε τί γυρεύεις στον κήπο;

—Μα πως θείε, με θαυμάσια προσποιητή έκπληξη ρώτησε η Έλενίτσα: έπειδή δεν είναι γιορτή, πρέπει να είμαι άρρωστη; αυτό δεν τό καταλαβαίνω.

—Μα πως δεν έπήγες σχολείο;

—Ά, γι' αυτό; Αυτό είναι άλλο. Έτσι μου ήρθε. Είπα, άς καθήσω μα μέρα να διασκεδάσω τό Νικάκη, δεν καλόξερα κόλα την Ιστορία μου και...

—Άστείλευσαι βέβαια, την έκοψε ο θεός της.

—Ά, καθόλου αλήθεια σ'άς λέω. Μα γιατί σ'άς φαίνεται παράξενο;

Μην έκανα κανένα κακό; Έγώ πίστευα πως θά χαρήτε. Δεν μου είπατε σεις ό ίδιος τόσες φορές πως κάπου-κάπου μπορεί κανείς και να τό σκάσει;

Μιλούσε σοβαρά.

Αλήθεια λοιπόν; Τό είχε καταφέρει ο ίδιος τέτοιο κακό; Με τ' άσπεία του έπέτυχε να καταστρέψη ότι περισσότερο καίρωνε στην άνεψιά του, και της είχε κλονίσει τη συνείδηση του καθηκόντος, αυτός που συνήθιζε πάντα να βάνη τό καθήκον ψηλότερα άπό κάθε τι και να ύπερέση γι' αυτό κάθε στέρεση, κάθε θυσία;

Θύμωσε τότε φοβερά με τόν έαυτό του μα και με την Έλενίτσα. Γιατί κι' αυτή του φανερόντως έξαφνα έλλαχ άπ' ότι την ήξερε. Πώς γελάστηκε, αλλοίμονο! Και θά έκοβε τό κεφάλι του πως τίποτα δεν θά μπορούσε να κλονίσει την άνεψιά του. Κρίμα!

«Τό καλό που σού θέλω, της φώναξε άπειλητικά, είναι να τρέξης τό γρηγορότερα στο σχολείο σου. Άς κοντεύη μεσημέρι: μάλιστα! θά π'άς τώρα για να σε τιμωρήσουν. Άλλά κι' εκεί αν σε συγχωρήσουν, θά σε τιμωρήσω έγώ. Κακοκρίτες, Μοι πήρες λοιπόν τούς μετρούς; τ'ά άσπεία που σούκανα, έ; Και για ποιόν με φαντάστηκες έμένα; Ποτέ δεν θά ξεχάσω τη λύπη που μου έδωσες σήμερα! Κρίμα στην ιδέα που'α για σένα!

Κι' ο κύριος Άριστιδης, καταταραγμένος, άκούμπησε σ' ένα δένδρο για να συνέλθη. Η Έλενίτσα τρώαζε που τόν είδε μ'άλλε σε τέτοια κατάσταση, έτρεξε εύθως σαστισμένη και, φιλιώντας του τό χέρι, είπε:

—Να με συγχωρήσει, θείε...

—Πρέπει να τιμωρηθώ! Ξανάπε άγρια ο θεός κι' έτράβηξε τό χέρι του άπότομα.

Η Έλενίτσα όμως έπέμεινε:

—Να με συγχωρήσει; μα όχι γι' αυτό που νομίζετε. Άλλά για τό παιγνίδι που σ'άς έπαίξα— Έξηγήσου!

—Υποπευδύμενα πως σ' άσπεία μου τ'ά λέγατε έκείνα και γύρω άφορμή να σ'άς δοκιμάσω. Έτσι σ'άς είπα ψέμμα. Κι' όση λύπη δοκίμασες σεις προτήτερα, άλλη τόση χαρά αισθάνομαι έγώ, γιατί έδεδαυώθηκα πως θέλετε να εξακολουθήσω να είμαι όπως ήμουν. Μόνο που η λύπη ή δική σας ήταν της στιγμής κι' η γασά μου θά είναι παντοτεινή. Για να μη σ'άς μείνη όμως η παραμικρή άμειβολία, πηγαίνετε στη μαμά να σ'άς έξηγήσει αυτή πως έτυχε να βοίσκωμαι έδώ.

Μα τό θείε δεν τόν έμνε πιά άμειβολία. Κι' αντί να πάη στη μαμά της, σηκωσε την Έλενίτσα στην άγκυλιά του και τη φίλησε. Ε. Α.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠ ΕΞΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ

Α γ α π η τ ο ι μ ο υ .

ΤΗΝ ίδια ημέρα, που σ' έγραφα την επιστολή μου για τις φουγιέρες, περνώντας το είδι απέξω από τα Τράπεζα, είδα μια γνωστή μου κυρία, που είχα να την ιδώ καιρό, σταματισμένη εκεί σ' να περιμένει κάποιον. Ή χαριέστα, στάθηκε, κι' αρχίζαμε να μιλάμε.

— Κι' ή κήρη σας ; τή ρώτησα σ'ε λίγο. Τί κάνει ;... Θα μεγάλωσε βέβαια...

— Πολύ, μου αποκρίθηκε. 'Αν θέλετε να την ιδείτε, σταθήτε. Τώρα θα βγίη από την Τράπεζα.

— Και τί γυρεύει στην Τράπεζα ; Κανένα Έντοκο Γραμμάτιο ;

— 'Α, δεν το ξέρετε λοιπόν ; Είνε υπάλληλος ! Φέτος μπήκε με διαγωγή. Κι' οι προϊστάμενοί της είνε πολύ ευχαριστημένοι...

— Δεν άμφιβάλλω. 'Η καμμένη ή Κατίνα είνε τόσο καλή...

— Μα δεν είνε μονάχα ή καλωσύνη είνε κι' ή ικανότης. Νά ιδίτε τί ώραία γαλλικά που έμαθε και τί διακυλογραφία... Και λογιστική ξέρει, κι' απ' όλα.

Ενῷ μιλούσαμε έτσι με τη μητέρα, να κι' ή Κατίνα, πηδηκτή, γελαστή και χαράμενη, αν και χλωμή λιγάκι, ίσως από την πείνα, ίσως από την κόπωση της εργασίας.

— Τά έμαθα όλα, τής είπα, όλα ! Σας συγχαίρω, κι' είνε ανώτερα.

— Ευχαριστώ πολύ, μου αποκρίθηκε. 'Αλλά τί ανώτερα ; Νομίζετε πως πηγαίνω για Διευθύντρια Τράπεζας ;

— 'Οχι δά, αλλά μια προαγωγή, μια αύξηση μισθοῦ...

— 'Α, ναί ! έκαμε ζωγρά. Από τον άλλο μήνα θα μαυξήσουν. Θα πάρω διακόσιες !

Και τα μάτια της άστράψαν από ευχαρίστηση.

Ξενιθήναμε κι' οι τρεις, να τις συνοδεύσω ως το τραίνο.

— Είθε λοιπόν ευχαριστημένη ; ρώτησα την Κατίνα.

— Πολύ ! Έχω μια εργασία...

περνά ή ώρα μου... έχω κάθε μήνα κι' ένα χαρτίλινι. ώστε να μη γυρεύω πιά της μαμμάς... Δεν άρκει αυτό ;

— Βεβαίωτατα ! Μακάρι κάθε κορίτσι να μπορούσε...

— 'Ω, τώρα μπορούν πολλά ! με διέκοψε ή Κατίνα. Ξέρετε πόσα κορίτσια είνε στην Τράπεζά μας ; Δέκα ! Και στίς άλλες Τράπεζες, κι' σ'αύρες άλλες και σ' Εταιρίες, και σ' έμπορικά γραφεία, παντού ! Δεν υπάρχει πιά σ'αύς 'Αθήνας οίκογένεια που να μην έχη ένα τουλάχιστο κορίτσι να εργάζεται σαν κι' έμένα. Και πολλά χωρίς ναχουν άπόλυτη ανάγκη. 'Ετσι, σαν κι' έμένα, για άπασχόληση και για ευχαρίστηση.

— Για διακέδαση, ε ;

— Γιατί όχι ; Κι' ή εργασία δεν είνε διακέδαση ; Δεν σ'ας λέγω, είνε κάποτε βαρειά και βαρετή. Σας βεβαιώ όμως, ότι περισσότερο διασκεδάω στην Τράπεζα, που εργάζομαι, παρά στο σπίτι μου, που κάθουμαι άργή. Δεν σ'ας λέω τις γιορτές, αλλά τις άλλες ημέρες, που τυχαίνει κάποτε να μην πάω. Πλήττω, πλήττω φοβερά ! Και δεν βλέπω την ώρα να ξαναπάω στο γραφείο μου, να καθίσω στο τραπέζι μου, να ξαναπιάσω τη μηχανή μου...

— Και την κουβεντούλα ίσως με τα κορίτσια...

— 'Ε, καμμιή φορά και αυτό. Γιατί όχι ;

Τό τραίνο έπλησίαζε κι' ή Κατίνα βίαιε να με χαριέστη, για να μην το χάση...

— Πεινάτε ; τής είπα.

— Φοβερά, μου αποκρίθηκε. 'Α ή εργασία ανοίγει την όρεξη. Δεν είνε σαν πρώτα, έκαν καιρό, που δεν έτρωγα παρά γλυκίσματα !... 'Ορεβούρ ! χάριχα που σ'ας είδα !

Και σπρώχνοντας έβαλε μπροστά τη μητέρα της, για να πάρουν σειρά και ν' ανέβουν στο τραίνο που έστακά της.

Εξοκολούθησα τον δρόμο μου συλλογίζμενος τα χαρούμενα λόγια που είχ' άκουση.

'Αλήθεια, ή Κατίνα δεν είχε άπόλυτη ανάγκη να μπή σ' εργασία. 'Ο πατέρας της τής άφισε κάποια περιουσία, — ένα σπίτι, ένα οικόπεδο, λίγα μετρητά, — και θα μπορούσε να ζήσει με την μητέρα ώπου να παντρευθή.

Και όμως νά ! Ένοησιμοποίησε τις γνώσεις που είχε από την άνατορή της, ένοησιμωσάνε ναποληνική και μερικώς άλλες πιο ειδικές, κι' έγενε υπάλληλος σ'ε μια Τράπεζα. Κι' αλήθεια, κι' το το κάνουν πολλά πάρα πολλά κορίτσια. Δεν γίνονται μόνο δασκάλισσες ή κατήγορες, που άκολουθούν κι' άλλα πιά πιά πρακτικά. 'Αν πήτε δά και για άλλα, τα καλλιτεχνικά, ή πώς

τίποτα άκόλουθον με ζήλο και με κέρδος ! Χίλιες σχεδόν μαθήτριες έχουν σήμερα τα δυό 'Ωδεία των 'Αθηνών, και πόσες απ' αυτές δεν κερδίζουν από τώρα, ή θα κερδίσουν άργότερα με το πιάνο, με το βιολί, με το τραγούδι. Σ'α θέατρα, σ'α λυρικά θέατρα, έχουν μπή ένα πλήθος κορίτσια. 'Αρκετά επίσης σπουδάζουν στο Πολυτεχνείο ζωγραφική και γλυπτική, κή.

Τις τις εργάτριες δεν λέγω. Ήνε πρωτοκορίτσια, από την τάξη εκείνη που οι γυναίκες εργαζόνταν πάντα όσο κι' οι άνδρες. Μιλώ μόνο για τη μεσαία τάξη που ως πρό όλίγου είχε την ιδέα πως δεν πρέπει να εργάζεται ή γυναίκα. Φαίνεται λοιπόν πως ή ιδέα αυτή άνήκει πιά στίς προλήψεις του παρελθόντος. 'Η νέα γενιά δεν άκούει. Κι' έλένα χάνεται ο τύπος του παλαιοῦ κορίτσιου, που μάθαινε λίγα γράμματα όσο που να διαδάζη το μυθιστόρημά του, ή λίγο πιάνο όσο που να παίξη μια κανταρίλα στο άπρεμιτινι και ζούσε αιδώνως στή ορχή του πατέρα, του αδελφοῦ, του θείου και ύστερα του συζύγου. Σήμερα, κι' όταν άκόμη ή οίκογένεια έχει τα μέσα, — δεν λέγω πάλι κι' έχασμαύρια, — το κορίτσι της ένοει να εργασθή είτε για να συνεισφέρει, είτε για να χυχή το χαρτίλινι του και τη διασκέδασή του. Γιατί άρχισε να ένοηται και λά βαθεία, αλήθινά, πως ή εργασία είνε διασκεδαση, ελευθερία άνεξαρτησία, πλούτος, ζώη, άρετή, — δώρε Θεοῦ τέλος πάντων, που δεν ήταν καθόλου δίκαιο να άποτελή άποκλειστικό προνόμιο των άνδρων.

Σας άσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΑ

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

ΠΕΙΝΑΤΕ

ΦΟΒΕΡΑ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΗ

ΠΟΛΥ

ΕΧΩ ΜΙΑ

ΕΡΓΑΣΙΑ

ΠΕΡΝΑ Η

ΩΡΑ ΜΟΥ

ΕΧΩ ΚΑΘΕ

ΜΗΝΑ ΚΙ' ΕΝΑ

ΧΑΡΤΙΛΙΝΙ. ΟΣΤΕ ΝΑ ΜΗ ΓΥΡΕΥΩ

ΠΙΑ ΤΗΣ ΜΑΜΜΑΣ...

ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ ΑΥΤΟ ;

— Κι' αν γύρισε στο Σιαδανό ; Θα χρειασθί να το γράψουμε και να περιμένουμε άπάντησιν. Στο άναμεταξύ αυτό πως θα ζήσουμε αν δεν έχουμε λεφτά στην τσέπη ; Θα έλεγε κανένας, με την αλήθεια, πως δεν ξέρεις καθόλου το Παρίσι. Έχασες λοιπόν τα λατομεία του Σαντιγύ ;

— 'Οχι.

— Ούτε εγώ δεν ξέχασα τον τοίχο της εκκλησίας του άγιου Μεζάρτου, που είχ' άκουμπήσει για να μην πέσω κάτω από την πείνα. 'Α, δεν θέλω να πεινάσω με είνε το Παρίσι !

— Έννοια σου και θα φάμε καλά είνε το σπίτι των γονέων μου.

— Έγώ, όταν τρώγω καλά το μεσημέρι, δεν μ' έμποδίζει τίποτα να φάω καλύτερα το βράδυ. Όταν όμως δεν τρώγω ούτε μεσημέρι ούτε βράδυ, δεν μου έρχεται καθόλου καλά, και δεν ν' άρέσει. 'Ας εργαζόμαστε λοιπόν σ'α νάχαμε πάλι ναχάρουμε με άγγελάδα για τους γονείς σου.

Πολύ φρόνηση συμβουλή, εγώ όμως έμολογώ πως δεν τραγουδούσα πιά ο πως τότε που έπρόκειτο ναγοράσουμε την άγγελάδα της μάνας Μπαρμπερίνας ή την κουκλα της Αίζας.

— Τι τεμπέλης που θά είσαι άμα γίνης πλούσιος ! μου έλεγε ο Ματτίας.

Από το Κορμπέι, ξαναβρήκαμε το δρόμο που είχαμε πάρει έξη μήνες προημέρα, όταν φύγαμε από το Παρίσι για το Σιαδανό, και, πριν ρθόνουμε στο Βελλκουί, μπήκαμε στο χωριότιχο εκείνο σπίτι, όπου είχαμε δώσει το πρώτο μας κονσέρτο με το Ματτία, για να χορέψουν οι καλοπαιδαγωγημένοι. 'Ο χαμπρός κι' ή νύφη μας γνώριζαν και μας έβαλαν πάλι να τους παίξουμε για να χορέψουν. 'Εκεί φάγαμε και κοιμηθήκαμε. Και το πρωί ξενιθήναμε για το Παρίσι.

— 'Αν γύρισε στο Σιαδανό ; Θα χρειασθί να το γράψουμε και να περιμένουμε άπάντησιν. Στο άναμεταξύ αυτό πως θα ζήσουμε αν δεν έχουμε λεφτά στην τσέπη ; Θα έλεγε κανένας, με την αλήθεια, πως δεν ξέρεις καθόλου το Παρίσι. Έχασες λοιπόν τα λατομεία του Σαντιγύ ;

— 'Οχι.

— Ούτε εγώ δεν ξέχασα τον τοίχο της εκκλησίας του άγιου Μεζάρτου, που είχ' άκουμπήσει για να μην πέσω κάτω από την πείνα. 'Α, δεν θέλω να πεινάσω με είνε το Παρίσι !

— Έννοια σου και θα φάμε καλά είνε το σπίτι των γονέων μου.

— Έγώ, όταν τρώγω καλά το μεσημέρι, δεν μ' έμποδίζει τίποτα να φάω καλύτερα το βράδυ. Όταν όμως δεν τρώγω ούτε μεσημέρι ούτε βράδυ, δεν μου έρχεται καθόλου καλά, και δεν ν' άρέσει. 'Ας εργαζόμαστε λοιπόν σ'α νάχαμε πάλι ναχάρουμε με άγγελάδα για τους γονείς σου.

Πολύ φρόνηση συμβουλή, εγώ όμως έμολογώ πως δεν τραγουδούσα πιά ο πως τότε που έπρόκειτο ναγοράσουμε την άγγελάδα της μάνας Μπαρμπερίνας ή την κουκλα της Αίζας.

— Τι τεμπέλης που θά είσαι άμα γίνης πλούσιος ! μου έλεγε ο Ματτίας.

Από το Κορμπέι, ξαναβρήκαμε το δρόμο που είχαμε πάρει έξη μήνες προημέρα, όταν φύγαμε από το Παρίσι για το Σιαδανό, και, πριν ρθόνουμε στο Βελλκουί, μπήκαμε στο χωριότιχο εκείνο σπίτι, όπου είχαμε δώσει το πρώτο μας κονσέρτο με το Ματτία, για να χορέψουν οι καλοπαιδαγωγημένοι. 'Ο χαμπρός κι' ή νύφη μας γνώριζαν και μας έβαλαν πάλι να τους παίξουμε για να χορέψουν. 'Εκεί φάγαμε και κοιμηθήκαμε. Και το πρωί ξενιθήναμε για το Παρίσι.

— 'Αν γύρισε στο Σιαδανό ; Θα χρειασθί να το γράψουμε και να περιμένουμε άπάντησιν. Στο άναμεταξύ αυτό πως θα ζήσουμε αν δεν έχουμε λεφτά στην τσέπη ; Θα έλεγε κανένας, με την αλήθεια, πως δεν ξέρεις καθόλου το Παρίσι. Έχασες λοιπόν τα λατομεία του Σαντιγύ ;

Ήταν έξη μήνες και δεκατέσσερες ημέρες άκριδώς που το είχαμε άφήσει.

'Αλλά ή ημέρα της επιστροφής δεν έμοιαζε καθόλου με την ημέρα που φύγαμε, ο καιρός ήταν ψυχρός, ούτε ήλιος στον συννεφιασμένο ουρανό, ούτε πρασινάδα με λουλούδια στής άκρας του δρόμου. 'Ο καλοκαιριάτικος ήλιος είχε τελειώσει το έργο του, έπειτα είχαν έλθει οι πρώτες όμίχλες του φθινοπώρου. Από τους τοίχους των περιόλων δεν έπεφταν τώρα βιολέτες, μόνο ξερόφυλλα απ' τα κισρινισμένα δένδρα.

'Αλλά τί μας ένοιαζε για το μελαγχολικό καιρό ! ή χαρά που είχαμε μέσα μας δεν είχε ανάγκη από έξωτερική παραίνηση.

Είπα «μέσα μας», αλλά καλύτερα θα έλεγα «μέσα μου», γιατί εγώ είχα χαρά, εγώ μόνο. 'Η ιδέα πως θα με φιλούσε σ'ε λίγο μια μαμμά που θα ήταν μαμμά μου σ'αλήθεια κι' ένας ά

«Ο κ. Κάπης κι' ή δεσποινίς Κούκλα μας συντρόφευαν σ' όλους μας τους περιπάτους». (Σελ. 101, στ. γ.)

λήθινος μπαμπάς που θα μέλεγε παιδί του, μου έφερνε περσό.

'Ο Ματτίας όμως όσο πλησιάζαμε στο Παρίσι, τόσο μελαγχολότερος γινόταν και πολλές φορές περνούσε έλακερη ώρα χωρίς να μου μιλήση καθόλου. Ποτέ δεν μου φανέρωσε την αιτία αυτής της μελαγχολίας, κι' εγώ, φανταζόμενος πως ήταν μόνο από το φόβο του χωρισμού μας, δεν ήθελα να επαναλάβω όσα του είχα πη τότες φορές, δηλαδή ότι οι γονείς μου δεν μπορούσε ποτέ να μας χωρίσουν.

Μόνον όταν, πριν φθάσουμε σ'α ή χωριά, σταθήκαμε για να φάμε, ο Ματτίας με ρώτησε :

— Ξέρεις τί συλλογίζομαι τώρα που μπαίνουμε στο Παρίσι ;

— 'Οχι, τί ;

— Τόν Γαρροβόλη. 'Αν βγήκε από τη φυλακή ; 'Όταν μου είπαν πως συλλογίστηκε, δεν έσκέφθηκα να ρωτήσω

για πόσον καιρό. Μπορεί λοιπόν τώρα να βγήκε και να γύρισε στο σπίτι του, στην όδον Δελουρσίν. Τόν Μπαρμπερή θα τον γυρεύουμε στην όδον Μουρσάρ, δηλαδή στή γειτονιά του Γαρροβόλη, απέξω σχεδόν από την πόρτα του. Κι' αν τύχη και μάς ιδί, τί θα γίνη ; Είνε θεός μου, είνε άρεναικός μου, μπορεί λοιπόν να με πάρη μαζί του με το στανιό. 'Επ' ουδ'όχι φοβόσουν τόσο μ'ην ξαναπέσει σ'α χέρια του Μπαρμπερή, καταλαβαίνεις πόσο φοβόμαι κι' εγώ μ'ην ξαναπέσω σ'α χέρια του Γαρροβόλη. Τί έχει να τραθήξη πάλι το κακόμοιρο το κεφάλι μου ! και το κεφάλι δεν είνε τίποτα μπροστά στο χωρισμό μας ! Γιατί βέβαια που δεν θα μπορούμε να βλεπόμαστε, όταν θάμαι κι' εγώ στή δική μου πιά «οίκογένεια»... 'Αλήθεια ο Γαρροβόλης θ' έθελε να σ'ε πάρη και σ'ενα για να σου δώση την άνατορή που δίνει αυτός σ'α παιδιά με ά κ κ ο π α ν ι α :

Μέντο βούρδουλα. Μα ούτε σ'α θάθελες ναρθης, ούτε εγώ θάθελα να σ' έχω σύντροφο σ'α Γαρροβόλη. Δεν είσαι μαθημένος να δένεσαι σύ !

Με τόνερα που μ' έκυριεύε τώρα, δεν είχα συλλογισθί καθόλου τόν Γαρροβόλη, άλλ' αυτά που έλεγε ο Ματτίας ήταν πολύ πιθανά, ούτε είχα άναγκη από πολλές εξηγήσεις, για να καταλάβω τόν κίνδυνο που μας άπειλούσε.

— Τί θέλεις ; τόν ρώτησα. να μη μπούμε καλύτερα στο Παρίσι ;

— Νομίζω, πως αν δεν πήγαμε στην όδον Μουφφάρ, θαταν άκετό για να μην άπαντήσω τόν Γαρροβόλη.

— Μ'ην έλθες λοιπόν στην όδον Μουφφάρ, πηγαίνω μόνος μου. Και ν' αναμώσουμε σ'ε κανένα μέρος το βράδυ, στίς έπτά !

'Ετσι συμφωνήσαμε με το Ματτία να βρεθούμε το βράδυ στή άκρη του γεφυριού της 'Αρχιεπισκοπής, στο πίσω μέρος της Παναγίας των Παρισίων. Κ' ύστερα ξενιθήναμε για να μπούμε στην πρωτεύουσα.

'Αμα φθάσαμε στην Πλατεία της 'Ιταλίας χωρισθήκαμε, συμφωνημένοι κι' οι δυό σ'α νάταν να μην ξαναειδωθούμε. Κ' ενώ ο Ματτίας κι' ο Κάπης κατέβαιναν προς το Βοτανικό Κήπο, εγώ τραβούσα για την όδον Μουφφάρ που ήταν εκεί κοντά.

(Έπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΟΙΟΙ ΝΑΝΑΙ...

Ξέρω το δρόμο που συχνοπερνά
κι' αδιάφορα για τούτο τον θωρό.

Όμως μιάς ώρας μιά μικρή
[τσιγγή]

μου μοιάζει σαν παλιός, πολύ
[παλιός]

Σά να τον είδα πριν απ' τη ζωή
καθώς τον βλέπω τώρα κι' όχι
[άλλοιως]

Δεν ξέρω το διαβάτη που περνά
Τι δεν τον γνώρισα καμιά βολά.

Όμως μιάς ώρας μιά μικρή
[τσιγγή]

μου μοιάζει σαν γνωστός, πολύ
[γνωστός]

Σά να μου ήταν πριν απ' τη ζωή
Φίλος καλός, παλιός, σχεδόν
[δικός]

Ποιος νάναι ο δρόμος ο παλιός
και ο γνωστός διαβάτης ποιος;
[Γιάννης Αδόνης]

ΤΟ ΓΥΑΛΙΚΙ' Ο ΨΕΥΤΗΣ ΦΙΛΟΣ

Έπρεπε ο δδαιπόρος αποστα-
μένος στον ατέλειωτο δρόμο, ο-
ταν μακριά αντίκρισε κάτι που
γαλάζε: μιά γυάλα πολύ, που
μόλις μπορούσαν τ' αμάτια του
να τ' υποφέρουν. Έπλησίαζε
κι' όσο πλησίαζε, έπλεττα διά-
φορες ιδέες κι' υποθέσεις: μή-
πως ήταν διαμάντι; Και βέ-
βαια διαμάντι ήταν, γιατί αν
ήταν γυάλι, ήταν αδύνατο να
λαμπή έτσι!... Κι' όλο έπλη-
σίαζε κι' όσο πλησίαζε, τό-
σο το κλονίζονταν η πρώτη
του πεποίθηση, τόσο αμφέβαλλε
για την αξία του κι' ας το αυτό, που
έλαμπε τόσο όταν έπ' τε-
λους έπλησίασε, είδε πως το
κι' αυτό που έλαμπε κι' έ-
γαλάζε δεν ήταν τίποτ' άλλο,
παρά ένα μεγάλο κομμάτι γυα-
λί, που με την φευτική λά-
μψη του είχε θαμπώσει και που
κρύβει ούς πως βοήθησε στο
δρόμο του. Κι' ο δδαιπόρος
έξηκολούθησε απελπισμένος τον
μακρινό το δρόμο.

Έτσι είναι η ζωή, ο δδαι-
πόρος είναι ο θνητός εκείνος, που ζη-
τεί τον αληθινό φίλο, τον φίλο
που να του ταιριάζει. Στην ω-
γή, που νομίζει πως τον βοή-
θει, πριν καλά-καλά γνωρι-
σθούν, ο φίλος αυτός τον κά-
νει με την επιτηδεύτητά του,
την φευτική λάμψη του, να νο-
μίζει πως γύρω επί τέλους τον
άνθρωπο που ζητούσε τόσο και-
ρό, τον άνωτατο απ' τους άλλους
κοινωνία. Μα όταν προσηύχθη
στη γνωριμία, όταν άρχισε να
γνωρίζει πραγματικά τον άνθρο-
πο αυτόν, καταλαβαίνει ότι πολύ
γρήγορα τον είχε κρίνει, και κά-
πως υπερβολικά τέλει. Μια μέ-
ρα επί τέλους στη συνειδητή
του ο άνθρωπος αυτός, ο άλλος

ιδεώδης και ανώτερος απ' τους
άλλους, δεν είναι παρά ένας μη-
δαμνός και μετανιωμένος πικρά
που τον είχε περιβάλει με τέ-
τοια εκτίμηση και αγάπη...

Εθνική Αναγέννησις

ΑΠ' ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ
Θ. Α. Ν.

Έχω αποφασίσει με το φίλο
μου, με την πρώτη, καλοκαιρία
που θα παρουσιαζόταν, να πάμε
περίπατο ως το Νεκροταφείο. Η
καλοκαιρία αυτή δεν άρχισε και
πολύ νάρεθ.

Ένα Κυριακάτικο πρωινό λιό-
λουστο, ξεκινήσαμε ποδαρόδρομο
για το Νεκροταφείο, χαλαρόπο-
ρίζοντας, ότι βλέπαμε μπρός
μας για να μη μας φαίνεται ο
δρόμος.

Περάσαμε τη γέφυρα (την με
τάγονταν ονιχούς προς την αιώ-
νιον ζωήν) και κατόπι σταματή-
σαμε λιγάκι το βήμα μας απ' τη
την ανηφοριά του δρόμου.

Μόλις φθάσαμε στην πόρτα
του Νεκροταφείου βλέπω τον φί-
λο μου να εξαφνιάζεται και να
κοντοστρέκεται.

— Έλα, του κάνω, δεν έ-
χεις σκοπό να μπούμε μέσα;
— Μα δέ βλέπεις στην πόρτα
εί μιάς περιμένει;

— Ε; τί; τ' άπαντί, εί-
χνοντας τη ματιά μου, κατ' τη
την πόρτα.

— Αυτόν τον άνθρωπο με τη
σφυρίχτρα που σφυράει, τον βλέ-
πεις;

— Ναι.

— Είναι ο Θάνατος. Και
σφυράει, φαίνεται, στους φίλους
του να μάς κάνουν... υποδύη!

— Πώς το καταλαβαίνεις πως
είναι ο Θάνατος;

— Άφου το γράφει και στο
καπέλλο του.

Πράγματι, είχε στο καπέλλο
του τα τρία γράμματα Θ. Α. Ν.
(δηλ. Θυρώρας Α' Νεκροτο-
φείου) και είδοποιον με τη
σφυρίχτρα τους συνήθως του
να κάνουν υποδύη, δηλ. βέ-
βαια σε μάς, αλλά σε κάποιον
λείψαν που κινεί την σιγγή
έχησαν.

Σβέντζος

ΕΞΥΠΝΗ ΜΙΚΡΟΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ο περίσπου Γάλλος συγγα-
φύς Αλφόνσος Κάρο είχε κάποι-
τε γέιτονα ένα πλούσιον Άν-
γλον, ο οποίος είχε πολύ πλου-
σίαν βιβλιοθήκην. Μία μέρα ο
Αλφόνσος Κάρο παρεκάλεσε τον
γέιτονά του να του δανείση ένα
βιβλόν. «Αυτούμαι πολύ», απαν-
τά εκείνος, «αλλά έχω ως κα-
νόνα να μη αφήνω κανένα βιβλί-
ον να εξερχεται από την βιβλιο-
θήκη μου. Άν όμως ο κύριος

Κάρο θέλει να διαβάξη όλην την
ήμεράν στη βιβλιοθήκη μου, το
επιτρέπω ευχαρίστως».

Έπειτα από κάμποσες μέρες,
ο Άγγλος, ο οποίος αναμνησ-
τως θα εξέλασε το συμβάν της
βιβλιοθήκης, εξήγησεν από τον
Κάρο να του δανείση ένα ποιστή-
ρι. «Αυτούμαι πολύ», το άπαν-
τά ο συγγαφύς, «αλλά έχω ως
κανόνα να μη αφήνω κανένα πο-
ιστήρι να εξερχεται από τον κή-
πον μου. Άν όμως ο κύριος

Κάρο θέλει να ποτίξη όλην την ήμερά
στον κήπο μου, το επιτρέπω ευ-
χαρίστως».

(Εκ του Γαλλικού)
Ραδάμανθους

ΠΑΙΔΙΑΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ
[Στο γάμο της κοιλίτσας μου]

Στ' ης κοιλίτσας μου το γάμο
όλους σας σ' προσκαλώ
Μιά στιγμή μόνο να κάμω
το θεσμό της τ' ολουτ'.

Μή, κοιλίτσα μου, κρυφής,
πρόσεξε, να σε χαρώ,
μή και θά μου συναχθώ,
φάνει πιά μέσ' το λουτρό.

Τώρα δέστε πως τ' αμάζω
τη μορφούλα την κυρά,
κάλτσες, φουστύς που της βάζω
όλ' αυτά μετ' αχλάτ'.

Όλ' τ' ης βάλω και καπέλλο
όλομ' αζο μικρό,
μ' από πάνω λωρε βέλο
ως τα πόδια γυμνά.

Μιά καλή-καλή κ' ατέρα
της νυφούλας ή καμά,
τόν γαμπρό τον έχεις πέρα,
δεν τον είδα πουθενά.

Νά τον δ' ης θέλεις, καμμένε,
μέσ' τ' αβάτη τ' ο κουτιού.
— Μείνε εκεί γαμπρέ κλεισμένε,
είν' ο γάτος του σπητιού.

Όλους σας λοιπόν στο γάμο
είς χαρές σας προσκαλώ,
θα μου λέτε: «Στ' δικά μου»,
θα σ' ας λέω ευχαρίστως!

Ρεζεντά

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΠΩΣ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ

Οι Γάλλοι συλλαμβάνουν... κατά
διαφόρους τρόπους τους αιχμα-
λώτους των. Έδου ένας από
τους παραδοτικότερους: Είς το
δέντρο της Αογκόν ένας στρα-
τιώτης ανέκαλυψε πέντε Βαυα-
ρούς, οι οποίοι έκλειναν... ανα-
ρίως ένα τσιγάρο. Με έντονον
όρα τ' ος διατάσσει να... να-
θούν, υπακούουν, και ανά δύο,
από ένα μονοπάτι, τον ακολου-
θούν. Εύκολος σύλληψις, διότι
αστά την διαπαγήν προς τους
Γερμανούς, ο Γάλλος στρατιώ-
της ήγγισεν άμέσως να όμιλη δυ-
νατά προς τους συντόφους του,
οι οποίοι έδιδον απαντήσεις, γω-

ρίς όμως να φαίνονται. Οι
αυτοί, βέβαια, ότι ώδηγούντες
συννοείαν, έδίδον σιωπη-
σκυμμένοι και χωρίς την έ-
στην αντίστασιν. Είς όλο
δρόμον ο διάλογος μεταξύ
Γάλλου και των αοράτων
τρόφων του έξηκολούθει,
τας φωνάς δέ που ήκούοντο
έλεγε κανείς ότι ήσαν του
στον δέντρο. «Νά το κυντή-
ρι, αλποδύμαι πολύ», το άπαν-
τά ο συγγαφύς, «αλλά έχω ως
κανόνα να μη αφήνω κανένα πο-
ιστήρι να εξερχεται από τον κή-
πον μου. Άν όμως ο κύριος

Κάρο θέλει να ποτίξη όλην την ήμερά
στον κήπο μου, το επιτρέπω ευ-
χαρίστως».

Έπειτα από κάμποσες μέρες,
ο Άγγλος, ο οποίος αναμνησ-
τως θα εξέλασε το συμβάν της
βιβλιοθήκης, εξήγησεν από τον
Κάρο να του δανείση ένα ποιστή-
ρι. «Αυτούμαι πολύ», το άπαν-
τά ο συγγαφύς, «αλλά έχω ως
κανόνα να μη αφήνω κανένα πο-
ιστήρι να εξερχεται από τον κή-
πον μου. Άν όμως ο κύριος

Κάρο θέλει να ποτίξη όλην την ήμερά
στον κήπο μου, το επιτρέπω ευ-
χαρίστως».

Έπειτα από κάμποσες μέρες,
ο Άγγλος, ο οποίος αναμνησ-
τως θα εξέλασε το συμβάν της
βιβλιοθήκης, εξήγησεν από τον
Κάρο να του δανείση ένα ποιστή-
ρι. «Αυτούμαι πολύ», το άπαν-
τά ο συγγαφύς, «αλλά έχω ως
κανόνα να μη αφήνω κανένα πο-
ιστήρι να εξερχεται από τον κή-
πον μου. Άν όμως ο κύριος

Κάρο θέλει να ποτίξη όλην την ήμερά
στον κήπο μου, το επιτρέπω ευ-
χαρίστως».

Έπειτα από κάμποσες μέρες,
ο Άγγλος, ο οποίος αναμνησ-
τως θα εξέλασε το συμβάν της
βιβλιοθήκης, εξήγησεν από τον
Κάρο να του δανείση ένα ποιστή-
ρι. «Αυτούμαι πολύ», το άπαν-
τά ο συγγαφύς, «αλλά έχω ως
κανόνα να μη αφήνω κανένα πο-
ιστήρι να εξερχεται από τον κή-
πον μου. Άν όμως ο κύριος

Κάρο θέλει να ποτίξη όλην την ήμερά
στον κήπο μου, το επιτρέπω ευ-
χαρίστως».

Έπειτα από κάμποσες μέρες,
ο Άγγλος, ο οποίος αναμνησ-
τως θα εξέλασε το συμβάν της
βιβλιοθήκης, εξήγησεν από τον
Κάρο να του δανείση ένα ποιστή-
ρι. «Αυτούμαι πολύ», το άπαν-
τά ο συγγαφύς, «αλλά έχω ως
κανόνα να μη αφήνω κανένα πο-
ιστήρι να εξερχεται από τον κή-
πον μου. Άν όμως ο κύριος

Κάρο θέλει να ποτίξη όλην την ήμερά
στον κήπο μου, το επιτρέπω ευ-
χαρίστως».

Έπειτα από κάμποσες μέρες,
ο Άγγλος, ο οποίος αναμνησ-
τως θα εξέλασε το συμβάν της
βιβλιοθήκης, εξήγησεν από τον
Κάρο να του δανείση ένα ποιστή-
ρι. «Αυτούμαι πολύ», το άπαν-
τά ο συγγαφύς, «αλλά έχω ως
κανόνα να μη αφήνω κανένα πο-
ιστήρι να εξερχεται από τον κή-
πον μου. Άν όμως ο κύριος

Κάρο θέλει να ποτίξη όλην την ήμερά
στον κήπο μου, το επιτρέπω ευ-
χαρίστως».

Έπειτα από κάμποσες μέρες,
ο Άγγλος, ο οποίος αναμνησ-
τως θα εξέλασε το συμβάν της
βιβλιοθήκης, εξήγησεν από τον
Κάρο να του δανείση ένα ποιστή-
ρι. «Αυτούμαι πολύ», το άπαν-
τά ο συγγαφύς, «αλλά έχω ως
κανόνα να μη αφήνω κανένα πο-
ιστήρι να εξερχεται από τον κή-
πον μου. Άν όμως ο κύριος

Κάρο θέλει να ποτίξη όλην την ήμερά
στον κήπο μου, το επιτρέπω ευ-
χαρίστως».

Έπειτα από κάμποσες μέρες,
ο Άγγλος, ο οποίος αναμνησ-
τως θα εξέλασε το συμβάν της
βιβλιοθήκης, εξήγησεν από τον
Κάρο να του δανείση ένα ποιστή-
ρι. «Αυτούμαι πολύ», το άπαν-
τά ο συγγαφύς, «αλλά έχω ως
κανόνα να μη αφήνω κανένα πο-
ιστήρι να εξερχεται από τον κή-
πον μου. Άν όμως ο κύριος

Κάρο θέλει να ποτίξη όλην την ήμερά
στον κήπο μου, το επιτρέπω ευ-
χαρίστως».

Έπειτα από κάμποσες μέρες,
ο Άγγλος, ο οποίος αναμνησ-
τως θα εξέλασε το συμβάν της
βιβλιοθήκης, εξήγησεν από τον
Κάρο να του δανείση ένα ποιστή-
ρι. «Αυτούμαι πολύ», το άπαν-
τά ο συγγαφύς, «αλλά έχω ως
κανόνα να μη αφήνω κανένα πο-
ιστήρι να εξερχεται από τον κή-
πον μου. Άν όμως ο κύριος

Κάρο θέλει να ποτίξη όλην την ήμερά
στον κήπο μου, το επιτρέπω ευ-
χαρίστως».

Έπειτα από κάμποσες μέρες,
ο Άγγλος, ο οποίος αναμνησ-
τως θα εξέλασε το συμβάν της
βιβλιοθήκης, εξήγησεν από τον
Κάρο να του δανείση ένα ποιστή-
ρι. «Αυτούμαι πολύ», το άπαν-
τά ο συγγαφύς, «αλλά έχω ως
κανόνα να μη αφήνω κανένα πο-
ιστήρι να εξερχεται από τον κή-
πον μου. Άν όμως ο κύριος

Κάρο θέλει να ποτίξη όλην την ήμερά
στον κήπο μου, το επιτρέπω ευ-
χαρίστως».

Έπειτα από κάμποσες μέρες,
ο Άγγλος, ο οποίος αναμνησ-
τως θα εξέλασε το συμβάν της
βιβλιοθήκης, εξήγησεν από τον
Κάρο να του δανείση ένα ποιστή-
ρι. «Αυτούμαι πολύ», το άπαν-
τά ο συγγαφύς, «αλλά έχω ως
κανόνα να μη αφήνω κανένα πο-
ιστήρι να εξερχεται από τον κή-
πον μου. Άν όμως ο κύριος

Κάρο θέλει να ποτίξη όλην την ήμερά
στον κήπο μου, το επιτρέπω ευ-
χαρίστως».

Έπειτα από κάμποσες μέρες,
ο Άγγλος, ο οποίος αναμνησ-
τως θα εξέλασε το συμβάν της
βιβλιοθήκης, εξήγησεν από τον
Κάρο να του δανείση ένα ποιστή-
ρι. «Αυτούμαι πολύ», το άπαν-
τά ο συγγαφύς, «αλλά έχω ως
κανόνα να μη αφήνω κανένα πο-
ιστήρι να εξερχεται από τον κή-
πον μου. Άν όμως ο κύριος

Κάρο θέλει να ποτίξη όλην την ήμερά
στον κήπο μου, το επιτρέπω ευ-
χαρίστως».

Έπειτα από κάμποσες μέρες,
ο Άγγλος, ο οποίος αναμνησ-
τως θα εξέλασε το συμβάν της
βιβλιοθήκης, εξήγησεν από τον
Κάρο να του δανείση ένα ποιστή-
ρι. «Αυτούμαι πολύ», το άπαν-
τά ο συγγαφύς, «αλλά έχω ως
κανόνα να μη αφήνω κανένα πο-
ιστήρι να εξερχεται από τον κή-
πον μου. Άν όμως ο κύριος

Κάρο θέλει να ποτίξη όλην την ήμερά
στον κήπο μου, το επιτρέπω ευ-
χαρίστως».

Έπειτα από κάμποσες μέρες,
ο Άγγλος, ο οποίος αναμνησ-
τως θα εξέλασε το συμβάν της
βιβλιοθήκης, εξήγησεν από τον
Κάρο να του δανείση ένα ποιστή-
ρι. «Αυτούμαι πολύ», το άπαν-
τά ο συγγαφύς, «αλλά έχω ως
κανόνα να μη αφήνω κανένα πο-
ιστήρι να εξερχεται από τον κή-
πον μου. Άν όμως ο κύριος

Κάρο θέλει να ποτίξη όλην την ήμερά
στον κήπο μου, το επιτρέπω ευ-
χαρίστως».

Έπειτα από κάμποσες μέρες,
ο Άγγλος, ο οποίος αναμνησ-
τως θα εξέλασε το συμβάν της
βιβλιοθήκης, εξήγησεν από τον
Κάρο να του δανείση ένα ποιστή-
ρι. «Αυτούμαι πολύ», το άπαν-
τά ο συγγαφύς, «αλλά έχω ως
κανόνα να μη αφήνω κανένα πο-
ιστήρι να εξερχεται από τον κή-
πον μου. Άν όμως ο κύριος

Κάρο θέλει να ποτίξη όλην την ήμερά
στον κήπο μου, το επιτρέπω ευ-
χαρίστως».

Έπειτα από κάμποσες μέρες,
ο Άγγλος, ο οποίος αναμνησ-
τως θα εξέλασε το συμβάν της
βιβλιοθήκης, εξήγησεν από τον
Κάρο να του δανείση ένα ποιστή-
ρι. «Αυτούμαι πολύ», το άπαν-
τά ο συγγαφύς, «αλλά έχω ως
κανόνα να μη αφήνω κανένα πο-
ιστήρι να εξερχεται από τον κή-
πον μου. Άν όμως ο κύριος

1510-ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ

Πνευματικών Άσκήσεων της
Τομητικής του 1920, ήτοι ο-
ταν θα δημοσιευθούν εις τ' ο-
λόκληρο Μαρτίου Άπριλίου και
Μαΐου.

Κατ' έτος γίνονται τέσσαρες
διαγωνισμοί Λύσεων, δηλαδή έ-
ως κάθε τριμήνιαν. Έπομένως
έμεινον άρχίζει ο δεύτερος, της
Μαρτίου — Μαΐου.

Όσο επιθυμούν να διαγωνι-
σθούν, όφείλουν να προηθευ-
σούν πρώτα χάσιν των λύσεων,
να τείλουν μίαν δραχμήν και
να λάβουν 13 φύλλα τριούτου
έτους, όσα άρκούν διά μίαν τοι-
μήνιαν.

Λογείν λαμβάνουν μέρος όσοι
έχουν ψευδώνυμον: έγκειμένον
απ' το 1920. Οι λοιποί συνδρο-
μηταί και τ' αδελφά των πρέ-
πει να συνεδύουν κάθ' φυλλά-
ριον τις λύσεις με δεκάλεπτον
έκαστην ή γρημμάτισμον, οι δέ
αρχιστά με είκοσάλεπτον.

Αναγνώσας με προσο-
κίαν έκαστον έτος του Διαγωνισ-
μού Δ' Κεφάλαιον του Όδη-
γού, Βραδεία θ' άπονεμούν τα
επιδείκναι δι' έλους του Μεγά-
λου Διαγωνισμού, τα όποια θά
έχουν εις το σ' Κεφάλαιον του
Όδηγού, παράγραφον 2, έδάριον
2, 6' και γ'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΗΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
4 Μαρτίου 1920

ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗΝ ΤΟΥ ΤΥ-
ΠΟΥ, το προηγούμενον
έβδομάδιον, καθυστέρησε μίαν σχε-
δόν εβδομάδα. Και τούτο ίσως
έκαστην ή καθυστέρησιν ούλγην. Από
το προηγούμενον όμως θά μπορούμε
να είπω, ότι έμεινε, έτι οι
αυτοί μου φίλοι, θά παραβλέ-
ψουν τη μικρή αυτήν άνωμαλία,
καθώς και κάποιες ελλείψεις
στο τύπωμα του προηγούμενου
έβδομάδιον, που ίσως υπάρχουν, αν
και λαγώτερες, στο σημερινό,
αλλά που θά λείψουν όλωσόθεν,
όταν οι καινούργιοι μας τυ-
πογράφοι συνήθισουν τα συστή-
ματά μας, το γράψιμό μας, την
επιμέλειά μας κλπ. Λίγη ύπο-
κινή λοιπόν, σ' ας παρακαλώ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΗΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
4 Μαρτίου 1920

ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗΝ ΤΟΥ ΤΥ-
ΠΟΥ, το προηγούμενον
έβδομάδιον, καθυστέρησε μίαν σχε-
δόν εβδομάδα. Και τούτο ίσως
έκαστην ή καθυστέρησιν ούλγην. Από
το προηγούμενον όμως θά μπορούμε
να είπω, ότι έμεινε, έτι οι
αυτοί μου φίλοι, θά παραβλέ-
ψουν τη μικρή αυτήν άνωμαλία,
καθώς και κάποιες ελλείψεις
στο τύπωμα του προηγούμενου
έβδομάδιον, που ίσως υπάρχουν, αν
και λαγώτερες, στο σημερινό,
αλλά που θά λείψουν όλωσόθεν,
όταν οι καινούργιοι μας τυ-
πογράφοι συνήθισουν τα συστή-
ματά μας, το γράψιμό μας, την
επιμέλειά μας κλπ. Λίγη ύπο-
κινή λοιπόν, σ' ας παρακαλώ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΗΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
4 Μαρτίου 1920

ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗΝ ΤΟΥ ΤΥ-
ΠΟΥ, το προηγούμενον
έβδομάδιον, καθυστέρησε μίαν σχε-
δόν εβδομάδα. Και τούτο ίσως
έκαστην ή καθυστέρησιν ούλγην. Από
το προηγούμενον όμως θά μπορούμε
να είπω, ότι έμεινε, έτι οι
αυτοί μου φίλοι, θά παραβλέ-
ψουν τη μικρή αυτήν άνωμαλία,
καθώς και κάποιες ελλείψεις
στο τύπωμα του προηγούμενου
έβδομάδιον, που ίσως υπάρχουν, αν
και λαγώτερες, στο σημερινό,
αλλά που θά λείψουν όλωσόθεν,
όταν οι καινούργιοι μας τυ-
πογράφοι συνήθισουν τα συστή-
ματά μας, το γράψιμό μας, την
επιμέλειά μας κλπ. Λίγη ύπο-
κινή λοιπόν, σ' ας παρακαλώ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΗΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
4 Μαρτίου 1920

ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗΝ ΤΟΥ ΤΥ-
ΠΟΥ, το προηγούμενον
έβδομάδιον, καθυστέρησε μίαν σχε-
δόν εβδομάδα. Και τούτο ίσως
έκαστην ή καθυστέρησιν ούλγην. Από
το προηγούμενον όμως θά μπορούμε
να είπω, ότι έμεινε, έτι οι
αυτοί μου φίλοι, θά παραβλέ-
ψουν τη μικρή αυτήν άνωμαλία,
καθώς και κάποιες ελλείψεις
στο τύπωμα του προηγούμενου
έβδομάδιον, που ίσως υπάρχουν, αν
και λαγώτερες, στο σημερινό,
αλλά που θά λείψουν όλωσόθεν,
όταν οι καινούργιοι μας τυ-
πογράφοι συνήθισουν τα συστή-
ματά μας, το γράψιμό μας, την
επιμέλειά μας κλπ. Λίγη ύπο-
κινή λοιπόν, σ' ας παρακαλώ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΗΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
4 Μαρτίου 1920

ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗΝ ΤΟΥ ΤΥ-
ΠΟΥ, το προηγούμενον
έβδομάδιον, καθυστέρησε μίαν σχε-
δόν εβδομάδα. Και τούτο ίσως
έκαστην ή καθυστέρησιν ούλγην. Από
το προηγούμενον όμως θά μπορούμε
να είπω, ότι έμεινε, έτι οι
αυτοί μου φίλοι, θά παραβλέ-
ψουν τη μικρή αυτήν άνωμαλία,
καθώς και κάποιες ελλείψεις
στο τύπωμα του προηγούμενου
έβδομάδιον, που ίσως υπάρχουν, αν
και λαγώτερες, στο σημερινό,
αλλά που θά λείψουν όλωσόθεν,
όταν οι καινούργιοι μας τυ-
πογράφοι συνήθισουν τα συστή-
ματά μας, το γράψιμό μας, την
επιμέλειά μας κλπ. Λίγη ύπο-
κινή λοιπόν, σ' ας παρακαλώ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΗΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
4 Μαρτίου 1920

ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗΝ ΤΟΥ ΤΥ-
ΠΟΥ, το προηγούμενον
έβδομάδιον, καθυστέρησε μίαν σχε-
δόν εβδομάδα. Και τούτο ίσως
έκαστην ή καθυστέρησιν ούλγην. Από
το προηγούμενον όμως θά μπορούμε
να είπω, ότι έμεινε, έτι οι
αυτοί μου φίλοι, θά παραβλέ-
ψουν τη μικρή αυτήν άνωμαλία,
καθώς και κάποιες ελλείψεις
στο τύπωμα του προηγούμενου
έβδομάδιον, που ίσως υπάρχουν, αν
και λαγώτερες, στο σημερινό,
αλλά που θά λείψουν όλωσόθεν,
όταν οι καινούργιοι μας τυ-
πογράφοι συνήθισουν τα συστή-
ματά μας, το γράψιμό μας, την
επιμέλειά μας κλπ. Λίγη ύπο-
κινή λοιπόν, σ' ας παρακαλώ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΗΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
4 Μαρτίου 1920

ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗΝ ΤΟΥ ΤΥ-
ΠΟΥ, το προηγούμενον
έβδομάδιον, καθυστέρησε μίαν σχε-
δόν εβδομάδα. Και τούτο ίσως
έκαστην ή καθυστέρησιν ούλγην. Από
το προηγούμενον όμως θά μπορούμε

